

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci žalobce: Ing. P.M., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti: 1. Mgr. J.J., bytem „X“, 2. M.J., bytem „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14.3.2014, č.j. KrÚ 4086/6/2014/OMSŘI/Ma-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim ze dne 30.10.2013, č.j. CR068676/2013 STO/Bk, jímž byla podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) zák. č. 50/1976 Sb., stavební zákon (dále jen „*stavební zákon*“) dodatečně povolena stavba stavebníkům M.J. a Mgr. J.J. (dále jen „*stavebníci*“) „Rodinný

dům v ul. „X“, včetně přípojek vody, kanalizace, plynu a elektro a sjezdu na místní komunikaci, na pozemcích označených jako st. parc. č. 6916 a poz. parc. č. 2161/7, 2161/9, 2273/3, 2838/1 v kat. území Chrudim“ (dále jen „stavba“). Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Po úvodní identifikaci žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části III. žaloby v obecné rovině předeslal k dále uvedeným žalobním bodům, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno jeho právo tím, že obecně závazný právní předpis vyhl. č. 1/1996 města Chrudim ze dne 1.4.1996 o závazných částech územního plánu města Chrudim, která má chránit zájmy občanů města a i zájem žalobce, který v Chrudimi bydlí, byl porušen. Došlo k porušení zásady zákonnosti zásady subsidiarity, přičemž odkázal žalobce na své podání učiněné k podepsanému soudu ve věci řešené pod sp. zn. 52Ca 72/2005. Dále žalobce tvrdil, že byl porušen stavební zákon a byla porušena další veřejná subjektivní práva žalobce „garantovaná státem“. Žalované rozhodnutí je věcně nesprávné, nebyl dostatečně zjištěn stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, správní rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné, není v souladu se zásadami činnosti správních orgánů dle § 2 – 8 správního řádu. Stavební úřad se neřídil „zákonnými normami“, stavební úřad nedostál povinnosti, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Dodatečné povolení stavby není v souladu s veřejným zájmem, stavba není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací města Chrudim a vyhl. č. 1/96. Dále v části IV. pod body 1. – 14. Uvedl žalobní body s žalobními námitkami, přičemž protože žaloba byla z části nepřehledná, nesrozumitelná, obsahující odkazy na podání žalobce učiněná ve správním řízení, vyzval krajský soud žalobce usnesením ze dne 2.6.2014 k odstranění vady žaloby, a to ve vztahu k žalobnímu bodu 2, obsahujícímu „žalobní námitku 2A“ a dále „žalobní námitku 2B“. Tento žalobní bod (č. 2) tak žalobce na základě uvedené výzvy soudu nově předložil ve znění podání 10.6.2014, přičemž toto podání obsahuje nové znění těchto žalobních námitek, obsažených v druhém žalobním bodu (č.l. 97 soudního spisu). Uvedené žalobní body po zmíněném doplnění žaloby na základě výzvy soudu obsahují následující námitky:

1. V tomto žalobním bodu žalobce tvrdil, že „*jestliže v dodatečném povolení stavební úřad argumentuje novým zněním podle změny č. 19 ÚPSU Chrudim, jenom tím potvrzuje názor, a nejen odvolatele, že v době vydání stavebního povolení nebylo možno vytvořit novou stavební parcelu oddělením ze zahrad, že stavební povolení stavebním úřadem Chrudim bylo vydáno v rozporu se zněním vyhlášky č. 1/96. Žalobce má za to, že trvá stav, který napadl již v žalobě k nadepsanému soudu v listopadu 2005, že došlo k vydání stavebního povolení M.J., J.J., oba bytem „X“ (Rozhodnutí stavebního odboru Městského úřadu Chrudim č.j. STO:465/2004-Pe-330/A20 ze dne 18. ledna 2005) a jeho potvrzení odvolacím orgánem v rozporu s Vyhláškou Města Chrudim č. 1/96 ze dne 1. dubna 1996 o závazných částech územního plánu města Chrudim, zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu a zákonem č. 71 ze dne 29.6.1967 Sb., o správním řízení, že kolaudace proběhla na základě stavu, který nemá oporu v právním stavu, ve vyhlášce 1/96.*“

2. Tento žalobní bod obsahuje dvě žalobní námitky („2A“ a „2B“), a to ve znění obsaženém v doplnění žaloby ze dne 10.6.2014 (č.l. 97). Úvodem se žalobce zmínil o charakteru vyhl. č. 1/1996 z 1.4.1996 o závazných částech územního plánu města Chrudim, kterou město Chrudim vydalo dle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích a podle stavebního zákona (dále jen vyhl. č. 1/1996). Z této vyhlášky citoval ustanovení týkající se funkční a prostorové regulace při umístění staveb, kdy odkázal na původní znění této vyhlášky v části

týkající se dělení ploch užitkových zahrad v rámci stojících ploch na bydlení na stavební pozemky, přičemž žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvedl, že ke dni vydání tohoto rozhodnutí byla určena devatenáctá změna, která již odstranila možný rozpor s územně plánovací dokumentací a umožnila dělení ploch užitkových zahrad v rámci stávajících ploch bydlení na stavební pozemky. Vyhl. č. 1/1996 a ani jeho změna č. 19 nic nezměnila na dalších podmínkách, které je nutno při umístění stavby dodržet, tyto podmínky je nutné splnit „všechny na jednou“. Tyto podmínky, uvedené žalobcem pod písmeny A) – C) stanoví, že u každé nové stavby je nutné dodržet koeficient zastavěné plochy (dále jen „KZP“), který bude podle konkrétního případu vždy stanoven tak, že se musí pohybovat v rozmezí plus mínus 25 % průměru KZP u pěti nejbližších zastavěných pozemků. Dále, že u každé nové stavby je nutné dodržet koeficient podlažních ploch (dále jen „KPP“), který bude podle konkrétního případu vždy stanoven tak, že se musí pohybovat v rozmezí plus mínus 15 % průměru KPP u pěti nejbližších zastavěných pozemků. A dále za C), že maximálně přípustný koeficient zastavěné plochy (KZP) pozemků, u nichž se jedná o přístavbu nebo stavbu drobnou, je stanoven jako 125 % KZP původního stavu. Žalobce k žalobním námitkám 2A a 2B předeslal, že správní orgány porušily vyhl. č. 1/1996 „vadnou interpretací“ a „aplikací“, že rozhodly v rozporu s touto vyhláškou. Žalobce spatřoval účelovost a svévolnost v tom, že stavební odbor na ustanovení zahrnující podmínku ad. A aplikoval ustanovení C, resp. podmínku v něm obsaženou, což nepřichází v úvahu, neboť se „nejedná jak ve stavebním povolení, tak při dodatečném povolení předmětné stavby ani o přístavbu, ani o stavbu drobnou, ale o novou stavbu.“ Aplikace podmínky uvedené v 2C přichází v úvahu při jiných stavebních aktivitách stavebníků J. na jejich pozemkových parcelách, při další zástavbě, o takový předmět stavebního řízení se nejedná. Tuto tvrzenou účelovost a svévolnost žalobce dovozuje z vlastních výpočtů, které přiložil k doplnění žaloby.

Žalobní námitka obsažená v tomto žalobním bodu, tj. „žalobní námitka 2A“, obsahuje k úvodnímu společnému tvrzení další podrobnosti, přičemž tato námitka je stejně jako námitka 2B uvedena ve zmíněném doplnění žaloby.

Žalobní námitka 2A: žalobce v ní tvrdil, že dodatečně povolovaná stavba neodpovídá kogentnímu ustanovení vyhl. č. 1/1996, které již v předchozí úvodní části uvedl pod podmínkou označenou písm. A, tj. že u každé nové stavby je nutné dodržet koeficient zastavěné plochy (KZP), který bude podle konkrétního případu vždy stanoven tak, že se musí pohybovat v rozmezí plus minus 25 % průměru KZP u pěti nejbližších zastavěných pozemků. Při původním povolování rodinného domu stavebníků manželů J. šlo o novou stavbu na dosud nezastavěném pozemku, stavba se provedla „na zelené louce“. V době povolování stavba P.S. a L.S. ještě nebyla. Žalobce poté uvedl varianty svých vlastních výpočtů (první varianta dle žalobce odpovídá původnímu stavu v době původního rozhodování o stavebním povolení manželů J., když žalovanému rozhodnutí předcházelo vydání stavebního povolení v roce 2005, přičemž rozhodnutí o odvolání proti tomuto stavebnímu povolení bylo zrušeno předchozím rozsudkem Krajského soudu ze dne 7.7.2006 – pozn. krajského soudu). Uvedl, že „provedené výpočty žalobcem v kterékoliv variantě - vždy vychází jako výsledek výpočtů u pěti nejbližších okolních domů“, a že „koeficient zastavěné plochy (KZP) u stavby rodinný dům manželů J. čp. 43, kogentní ustanovení vyhl. č. 1/96 města Chrudim nesplňuje“. Nadále tedy platí, co uvedl odvolací orgán v předchozím rozhodnutí v roce 2005, že koeficient zastavěné plochy u navržené stavby neodpovídá požadavku uvedené vyhlášky. Žalobce výpočty dokládá, že ani pozdější vybudování stavby Slavíkových a zahrnutí této stavby do výpočtu nemá vliv na závěr, který je dle žalobce takový, že KZP u stavebníků nesplňuje uvedené

kogentní ustanovení cit. vyhlášky, tedy stavební povolení i dodatečné povolení stavebním úřadem bylo vydáno v rozporu se zněním této vyhlášky. Nesprávně provedený výklad obsažený v žalovaném rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že již stavební odbor na podmínku uvedenou pod bodem A (viz výše) aplikoval ustanovení uvedené pod bodem C, což nepřichází v úvahu, neboť se nejedná ani o přístavbu ani o stavbu drobnou, ale o novou stavbu. Aplikace podmínky uvedené v bodě C přichází v úvahu u přímých stavebních aktivitách stavebníků na jejich pozemkových parcelách – další zástavba, o takový předmět stavebního řízení se nyní nejedná. Nesprávný výklad má základ v projektové dokumentaci předmětné stavby o dodatečném povolení, jejíž součástí je dodatek původní zprávy (8/2006) zpracovaný Ing. Arch. I.K., autorizovaným architektem. Tento výpočet stavební úřad bez dalšího převzal, ještě jej zlepšil tím, aby byl výpočet objektivní, do zastavěných ploch zahrnul stavby realizované k 10/2013 a plochy tzv. drobných staveb a zpevněných ploch, které nejsou evidovány v katastru nemovitostí. Oba dva výpočty žalobce napadá jako nesprávné, když do výpočtu byla „vzata“ i plocha ostatních na stavební parcele, zejména nádvoří a ostatní stavby. Rozhodnutí žalovaného je zároveň nepřezkoumatelné. Provedené výpočty žalobcem tak potvrzují „první vizuální pohled na velikost“ domů stavebníků vzhledem k okolní zástavbě v této lokalitě, přičemž vzhledem ke sledovaným kogentně stanoveným ukazatelům závazným předpisem parametrům v této lokalitě „už na první pohled nesedí“. Řešení stavby jako přízemní neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, nerespektuje přílehlou zástavbu. Žalobce závěrem k této námitce konstatoval, že „stavební úřad, ani stavebník (při posuzování souladu stavby s veřejným zájmem leží na stavebníkovi důkazní břemeno), ani odvolací orgán podle žalobce neprokázaly, že stavba je v souladu se schválenou a platnou územně plánovací dokumentací pro město Chrudim, tedy vyhláškou města Chrudim č. 1/96 včetně všech změn, a neprokázaly, že velikost stavby (půdorysná plocha) vyhovuje obecným požadavkům na využívání území v městě Chrudim v konkrétní dané lokalitě, o kterou se jedná. Dodatečné povolení předmětné stavby tedy žalobce považuje za nezákonné.“ Zároveň byl údajně porušen závazný právní názor Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích vyslovený v jeho rozsudku ze dne 5.6.2006 (aniž žalobce tento závazný právní názor uvedl).

Žalobní námitka 2B: žalobce namítl, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť stavební úřad se vůbec nezabýval posouzením stavby ve vztahu k územnímu plánu platnému v době vydání napadeného rozhodnutí, nezabýval se odvolací námitkou - koeficientem podlažních ploch KPP, dle vyhl. č. 1/96, ale hlavně „nezabýval se koeficientem podlažních ploch v rozporu se svou zákonnou povinností, z úřední povinnosti“. Žalobce tvrdil, že „stavební úřad se nezabýval odvolací námitkou, jak odvolací orgán nahradil činnost prvoinstančního orgánu – stavebního úřadu Chrudim.“ Stavební úřad měl tedy z úřední povinnosti posoudit i podmínku ad. B, tj. dodržení koeficientu podlažních ploch (KPP). To bylo obsaženo až v žalovaném rozhodnutí, odvolací orgán tak „nahradil činnost prvoinstančního orgánu“. V žalovaném rozhodnutí odvolací orgán uvádí dva způsoby výpočtu KPP, ale jsou uvedena jen výsledná čísla a není uveden konkrétní způsob výpočtu. Odvolací orgán pouze konstatoval, co je považováno za KPP, aniž by k tomu uvedl své hodnocení. Rozhodnutí odvolacího orgánu i rozhodnutí stavebního orgánu jsou nepřezkoumatelná. Žalobce uvedl, že přes tuto skutečnost je „z přehledu vstupních údajů“ patrná jejich vypovídací schopnost, když „všechny uvedené domy jsou s jedním nadzemním podlažím“, totéž dle žalobce platí i o všech okolních, v úvahu do výpočtu připadajících nemovitostech, kromě novostavby S. a J. U každého domu celkový součet výměr nadzemních podlaží je výrazně nižší, než údaj RD stavebníků, který je přízemní, nepodsklepený. Stavba

tedy neodpovídá uvedené podmínce, tj. kogentním ustanovení vyhl. č. 1/96. Žalobce se domnívá, že došlo k nesprávné aplikaci definice vymezení KPP (obsažené na internetu), kterou odvolací orgán „vypracoval“ s tímto vymezením, které zahrnuje to, že je KPP možno chápat jako poměr celkové podlažní plochy (započítání všech podlaží) k ploše pozemku. Zřejmě došlo i k započítání podsklepení rodinných domů. Zjednodušeně se KPP počítá tak, že se sečtou plochy všech nadzemních pater v domě a tato plocha se stáhne k ploše parcely. Pokud je větší než 1, znamená to, že součet podlah ve všech podlažích je dokonce větší než celá plocha parcely, kde se dům staví. Žalobce uvedl ve vztahu ke KPP výpočty ve třech variantách, když v kterékoliv variantě KPP u stavby kogentní ustanovení vyhl. č. 1/96 nesplňuje (tj. nesplňuje podmínku ad. B). Žalobce souhlasil s odvolacím orgánem, že KPP je limit stanovený z důvodu dodržení podlažnosti území, avšak nesouhlasí s odůvodněním, proč je tak stanoven, že „aby zde nebyly umístěny konfliktní stavby narušující svou výškou, zde zejména mimořádně vyšší stavby, než je v okolí běžné.“ To se jedná o osobní názor odvolacího orgánu, o výklad vyhl. č. 1/96, který mu nepřísluší. Žalovaný v podstatě nahrazuje činnost stavebního úřadu Chrudim ve vztahu k závěrům uvedeným v žalovaném rozhodnutí ve vztahu k respektování základních výškových parametrů okolí ve vztahu k posuzované předmětné stavbě, když regulující bod výškového parametru nebyl od začátku ve správním řízení uplatňován, nebyl obsahem rozhodnutí. Z výpočtu vyplývá, že mohla být, pokud vůbec mohla být povolena, jenom stavba patrová – dvoupodlažní. Dodatečné povolení předmětné stavby tedy považuje žalobce za nezákonné. Podmínka stanovená ve vyhl. č. 1/96, která se týká přístaveb a drobných staveb (viz. výše – ad. C) v daném případě nepřichází v úvahu a žalobce uvedl, že „žalobní námitka k bodu 2C“ není uplatněna, když se nejedná ani o přístavbu ani o stavbu drobnou.

3. Žalobce namítl, že „neví“, co myslí odvolací orgán výškovou členitostí terénu v případě závěru obsahující konstatování odvolacího orgánu o tom, že „*předmětná stavba s ohledem na výškovou členitost terénu a stávající okolní zástavbu splňuje výškové parametry okolních staveb.*“ Jde o nepřezkoumatelný názor.

4. Tento žalobní bod se týká terénních úprav. Žalobce v úvodu odkázal na své odvolání ze dne 17.10.2007, kde jsou uvedeny jeho námitky („*nyní žalobní námitky*“), které platí i „*nadále*“, tedy i pro „*tuto žalobu*“. Žalobce se podrobně zabývá „*terénními úpravami*“ ve svém odvolání ze dne 22.11.2013 (které se vztahovalo k předchozímu stavebnímu řízení – pozn. krajského soudu). Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 15.2.2006, č.j. 3As 20/2005-63. Konkrétně žalobce „*vidí spor v dané věci ve shodě s Nejvyšším správním soudem tak, že spočívá v tom, zda byly stavebním povolením povoleny terénní úpravy velmi stručně opsané v textové zprávě bez jakékoli výkresové dokumentace, či nikoli. Jinými slovy, klíčová otázka sporu v daném případě není, zda se stavební povolení vztahuje na celý pozemek, či nikoli, nýbrž především, co stavební úřad na základě nepředložené projektové dokumentace povoloval, resp. o čem bylo v daném případě stavebním úřadem rozhodováno.*“ Skutečně provedené terénní úpravy nejsou v původně předložené dokumentaci, předloženou spolu se žádostí o stavební povolení. Stavební úřad rozhodoval o novostavbě RD a terénních úprav s tím, že z dokumentace jiné úpravy na předmětných pozemcích nevyplývají. Žalobce považuje za „*nepřijatelné a neuvěřitelné*“ tvrzení žalovaného o tom, že terénní úpravy přímo související s realizací stavby se „*jeví jako běžná úprava pozemků po dokončení novostavby.*“ Odůvodnění žalovaného rozhodnutí ve vztahu k uvedeným terénním úpravám na str. 7-10 postrádá rozhodné důvody pro výrok o dodatečném povolení předmětné stavby, žalobce uvedl, že „*napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.*“ (žalobce měl

zřejmě na mysli napadené rozhodnutí žalovaného, když žalobce napadá žalované rozhodnutí, nikoliv rozsudek soudu – pozn. krajského soudu). Dále žalobce uvedl, že množství hlíny použité k terénním úpravám, bylo minimálně 168 m³, po odečtení skrývky 50 m³, přivezené na pozemky stavebníků z externích zdrojů, když žalobce „*napočítal 15 velkých nákladních aut*“. To způsobilo navýšení původního rovinatého terénu o cca 40 – 80 cm, což mělo nepochybně vliv na odtokové poměry, mohla se zvýšit hladina spodních vod, došlo k výrazné změně vzhledu prostředí z původního rovinatého terénu. Původní rovinatý terén lze „*jednoduše doložit jak fotodokumentací terénu, tak svědecky, a pak nechť stavebníci předloží svou fotodokumentaci, kterou si jistě pořizovali a doloží, že nejde o nepovolené terénní úpravy*.“ Stavební úřad odmítal provést důkazy, když se „*bojí*“, že důkazy naprosto vyvrátí jeho názory, neboť stále odmítá názor žalobce, že jde o nepovolené terénní úpravy. Žalobce považuje postup správních orgánů za obcházení zákona, za jednání v rozporu se správní zásadou zjistit stav, o kterém nejsou pochybnosti. Žalobce namítl, že se stavební úřad musí primárně terénními úpravami zabývat.

5. Tento žalobní bod se týká zřízení sjezdu, kdy rovněž v úvodu žalobce odkázal na své odvolání ze dne 22.11.2013. Žalobce namítl jako vadu řízení, že nebylo vyhověno jeho návrhu na doplnění dokazování. Správní orgány dostatečně nezdůvodnily, proč neprovedly navržené důkazy žalobcem, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, důkazní návrhy lze považovat za opomenutelné důkazy. Dále žalobce, ostatně jako v celé „*rozkošatělé*“ a komplikované žalobě konstatoval i v tomto žalobním bodu obecně závazné právní předpisy, když citoval ze správního řádu a ze s.r.s., či i ze soudní judikatury. Poněkud nepochopitelně v tomto žalobním bodu uvedl námitku, která je předmětem žalobního bodu ad. 7 (viz dále).

6. Tento žalobní bod se týká „*vybudovaného chodníku kolem domu*“. Rovněž žalobce odkázal v úvodu tohoto žalobního bodu na své odvolání ze dne 22.11.2013 a uvedl, že „*vše tam uvedené uplatňuje žalobce jako žalobní námítky*.“ Zároveň vyslovil nesouhlas s názorem obou správních orgánů, že provedená změna spočívající v provedení bezbariérových vstupů do domu byla drobná změna proti stavebnímu povolení. Vybudovaný chodník kolem domu je změnou stavby, když stavebníci nepostupovali dle projektové dokumentace. Pokud by skutečně mělo dojít k provedení bezbariérových vstupů, pak by logicky mělo dojít „*k nějakému bourání otvorů ve zdivech pro dveře*“, úpravě schodů, vybudování ramp atd. A měla být předložena příslušná dokumentace, k tomu nedošlo, když žalobce „*jako soused viděl vlastní výstavbu rodinného domu*.“ Stavební úřad v podstatě pokryl všechny další aktivity stavebníků při zastavování jejich pozemků v jejich okolí stavby, všechno byly „*černé stavby*“, s množstvím výjimek ze stavebního zákona, vše se dělo bez ohledu na námítky sousedů. Dle žalobce „*je to přímo návod, jak postupovat při výstavbě, jak obcházet zákon*“. Došlo ke změně stavby s nutností provést samostatné správní řízení, na místo toho stavební úřad vyznačil vybudovaný chodník kolem domu (drobnou změnu proti stavebnímu povolení).

7. Tato námitka se týká kolaudace, když tato proběhla „*na základě stavu, který nemá oporu v právním stavu a ve stavebních povoleních*. Žalobce namítá provedenou kolaudaci, stavební úřad při změně stavby nepostupoval dle zákonného ustanovení, provést samostatné správní řízení. Dodatečné povolení stavby by nemělo být vydáno.“ Rovněž v tomto žalobním bodu žalobce nejprve odkázal na své odvolání ze dne 22.11.2013, když námítky platí i „*pro tuto žalobu*“. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že se nebude zabývat odvolací námitkou týkající se napadení kolaudačního rozhodnutí, žalobce „*navrhl také k přezkoumání*“, zda nemělo dojít k přezkumnému řízení z moci úřední nebo obnově řízení.

Skutečnost, že stavba je technickým stavem schopna užívání, je jedním z předpokladů, nikoliv však předpokladem jediným pro dodatečné povolení stavby. Výrok o povolení užívání dodatečné povolení stavby předpokládá předchozí splnění podmínek pro kolaudaci ve smyslu ust. § 82 stavebního zákona. Žalobce zde vycházel dále z rozsudku NSS ze dne 14.5.2008, č.j. 3As 11/2007-92, podle kterého řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení, proto existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek v řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná. Sama existence kolaudačního rozhodnutí nebrání postupu stavebního úřadu řízení o nařízení odstranění stavby. Správní orgány „*vlastně tvrdí*“, že vydané kolaudační rozhodnutí nahrazuje soulad provedené stavby s platným stavebním povolením, a že dokládá soulad stavby s veřejným zájmem, s vyhl. č. 1/96, s čímž žalobce vyslovil nesouhlas. Podle žalobce došlo ke změně stavby s nutností provést samostatné správní řízení a do něho uvést žalobce jako účastníka, žalobce je tak dle svého názoru „*ze zákona účastníkem kolaudačního řízení*“. S ním však v tomto kolaudačním řízení nebylo jednáno, žalobce byl opomenutím účastníkem kolaudačního řízení.

8. Zde žalobce zopakoval svou námitku týkající se rozporu postupu stavebního úřadu a žalovaného se stavebním zákonem s vyhl. č. 1/96, se správním řádem atd. Opětovně uvedl, že kolaudace proběhla na základě stavu, který nemá oporu v právním stavu.

9. Žalované rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu neodpovídá náležitostem definovaným v § 19 prováděcí vyhl. č. 132 ke stavebnímu zákonu. V této souvislosti žalobce konstatoval obecně známé skutečnosti, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí obsahovat stejné náležitosti jako stavební povolení. Rozsáhle citoval z rozsudku NSS ze dne 8.2.2007, č.j. 1As 46/2006-75, které se vztahuje k této skutečnosti. Žalované rozhodnutí a i rozhodnutí stavebního úřadu neodpovídají závěrům uvedených v tomto rozsudku. Podle něj i rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí být uvedeno, jak se stavební úřad vypořádal s námitkami účastníků, resp. náležitostí stavebního povolení musí být i rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Žalobce považuje za „*naprosto nepřijatelný a neuvěřitelný*“ závěr odvolacího orgánu o tom, že „*odvolací orgán ve velkém rozsahu opřel svoje rozhodnutí o pouhou memoraci formulací a myšlenek stavebního úřadu Chrudim, aniž k nim vyjádřil jakýkoliv seriózně zdůvodněný vlastní právní názor, kterým by odůvodnil, proč se přiklonil k názoru stavebního úřadu Chrudim. Jak uvedeno v žalobě, mnohými odvolacími námitkami se nezabýval, resp. uvedl, že se jimi nebude zabývat proto, že řízení by se tak stalo nepřehledné*“. Takové odůvodnění se může „*napsat k čemukoliv*“, námitky musí být projednány v předmětném správním řízení v předmětu věci. Žalobce zde opětovně odkázal na platnou právní úpravu a na konstantní soudní judikaturu týkající se obecných závěrů o přezkoumatelnosti rozhodnutí soudu, které vztáhl žalobce i na správní rozhodnutí.

10. Opětovně žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, z důvodu, že „*odvolací orgán ve velkém rozsahu opřel svoje rozhodnutí o pouhou memoraci formulací a myšlenek stavebního úřadu Chrudim, aniž k nim vyjádřil jakýkoliv seriózně zdůvodněný vlastní právní názor, kterým by odůvodnil, proč se přiklonil k názoru stavebního úřadu Chrudim. Jak uvedeno v žalobě, mnohými odvolacími námitkami se nezabýval, resp. uvedl, že se jimi nebude zabývat proto, že řízení by se tak stalo nepřehledné*“. Opětovně uvedl obecně platné skutečnosti vyplývající z platné právní úpravy (požadavky týkající se rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, povinnost správních orgánů uvést v odůvodnění rozhodnutí, jakým způsobem se vypořádal s námitkami účastníků řízení atd.).

11. Žalobce opětovně uvedl, že za součást „dnešní žaloby“ prohlásil všechny písemnosti, které on a ostatní účastníci správního řízení od začátku správního řízení uplatňovali a jsou součástí správního spisu, když obsahují podrobná zdůvodnění průběžných námitek. Tyto písemnosti „obsahují rozvedení do dalších podrobností dnešní odvolací námítky“, žalobce se s nimi ztotožňuje a přijímá je za svá, „jako bych je podal sám.“

12. Žalobce namítl, že byly nesprávně „odloženy“ námítky I.K.

13. Žalobce navrhl také k přezkoumání, „zda nemělo dojít k přezkumnému řízení, nebo k obnově řízení kolaudačního řízení“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě reagoval žalovaný na jednotlivé žalobní body, když setrval na svých závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí, které nepovažoval za nepřezkoumatelné. Zároveň uvedl, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné námítky či připomínky ve vztahu k závěru, v čem by mohla být nebo jsou jeho práva odpovídající věcnému břemeni dodatečným povolením stavby přímo dotčena. Dále zdůraznil, že námítky v odvolání a v žalobě neuplatnili vlastníci sousedního pozemku parc. č. 2161/1 a budovy č.p. 578, ale jen žalobce, a to pouze z titulu práva užívání těchto nemovitostí, aniž uvedl, v čem se cítí být dotčen povolovanou stavbou na svých právech. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. §65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce byl účastníkem správního řízení, v němž byla stavebníkům M.J. a Mgr. J.J. dodatečně povolena výše uvedená stavba na jejich pozemcích. Žalobce byl účastníkem tohoto řízení na základě ust. § 97 odst. 1 stavebního zákona, a to z titulu existence jiných práv (věcné břemeno užívání) k sousedním nemovitostem, a to k pozemku poz. parc. 2161/1, st. parc. 2395 a budovy na tomto pozemku, vše v katastrálním území Chrudim. Žalobce tak měl v případě námitek proti uvedenému rozhodnutí nepochybně právo domáhat se poskytnutí soudní ochrany svého veřejného subjektivního práva ve správním soudnictví (§ 2 s.ř.s.) prostřednictvím žaloby podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., obsahující návrh na zrušení žalovaného rozhodnutí (§ 65 odst. 1 a § 78 odst. 1 s.ř.s.). Pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem, kterého se žalobce v žalobě domáhal, však nepostačuje jen podání důvodné žaloby s žalobními body zahrnujícími skutkové a právní důvody týkající se jeho nezákonnosti či nicotnosti (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Soud není další, třetí instancí ve správním řízení, když „právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62). Proto pro úspěch žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu určujícím hlediskem nejsou jen důvodné žalobní námítky a petit žaloby obsahující návrh na zrušení žalovaného rozhodnutí, ale je jím zejména skutečnost, zda byl žalovaným rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech (§65 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce je v žalobě toto krácení nejen tvrdit (žalobní legitimace), což je předpokladem, aby se soud mohl žalobou věcně zabývat, ale musí být i prokázáno (věcná legitimace). Správní soudy totiž nejsou strážci objektivní zákonnosti a žalobce nemá oprávnění podat *actio popularis*. Proto když žaloba obsahuje žalobní body zahrnující skutkové a právní důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu, tak tato skutečnost sama o sobě bez dalšího, tedy bez tvrzení a prokázání konkrétního projevu této tvrzené nezákonnosti v krácení

práv žalobce, nepostačuje ke splnění podmínky věcné legitimace. V projednávané věci proto bylo základní stěžejní otázkou, zda žalobce v souvislosti s výše uvedenými žalobními body a námitkami v nich obsaženými byl krácen na svých právech. Jak soud již výše uvedl, žalobce byl účastníkem správního řízení ukončeného vydáním žalovaného rozhodnutí, a to z titulu věcného břemene užívání pozemků a stavby na pozemcích sousedících se stavbou. Žalobce byl povinen v žalobě nejen tvrdit (procesní legitimace), ale muselo by být i prokázáno, že žalovaným rozhodnutím byl krácen na svém užívacím právu náležejícím mu z titulu tohoto věcného břemene (věcná legitimace). Jak vyplývá z žaloby, žalobce ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům a námitkám neprokázal, že žalované rozhodnutí nějakým konkrétním způsobem skutečně jej krátí na jeho zmíněném užívacím právu ke zmíněným pozemkům v kat. území Chrudim, tj. k poz. parc. 2161/1, st. parc. 2395 a budově na tomto pozemku, tedy že by v důsledku dodatečně povolené stavby nemohl řádně využívat oprávnění tyto se stavbou sousedící nemovitosti, které navíc nejsou v jeho vlastnictví, užívat (*ius utendi*) z titulu věcného břemene. Například by v souvislosti s žalobní hmotněprávní námitkou o nedodržení koeficientu zastavěnosti daného územně plánovací dokumentací musel tvrdit, že se použití větší části stavebního pozemku k dodatečně povolované stavbě stavebníkem promítlo v takovém snížení vzájemného odstupu staveb, které již nesplňuje obecné technické požadavky na výstavbu s dopadem na výkon tohoto užívacího práva žalobcem (např. nebyly by splněny požadavky na denní osvětlení, oslunění, zachování pohody bydlení ve smyslu ust. § 8 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, či by mohlo docházet k imisím narušujícím řádný výkon tohoto užívacího práva). Pokud žalobce v části III. žaloby spatřuje své krácení na právech v porušení vyhl. č. 1/96a stavebního zákona, správního řádu, tak se nejedná o výše zmíněné krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., ale jsou to již obecně formulované věcné námitky týkající se údajné nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, specifikované o konkrétní námitky v další části žaloby ve výše uvedených žalobních bodech. Avšak i tato část žaloby neobsahuje skutečnosti svědčící o tom, jak byl konkrétně žalobce krácen na svých právech, tj. na svém zmíněném užívacím právu, ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Protože krácení na právech žalobce nebylo prokázáno, nebyl žalobce věcně legitimován k podání žaloby (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. ledna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová